A°. 1842. No. 86.

DONDERDAG, 27 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

De Commissie tot Taxatie van Huurwaarde van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op HEDEN, des voormiddags ten *zeven* uren, en wel met de Eerste Buitenwijk of *Combé* No. 1, zullende dezelve op de daaropvolgende Donderdagen en Maandagen werkzaam zijn, wordende mitsdien de belanghebbenden uitgenoodigd, zich gereed te houden om aan de Commissie voornoemd de vereischte inlichtingen te geven, hetzij in persoon of wel bij hunne afwezigheid door achterlating van hunne huurcontracten of bewijzen van betaalde huur of van zoodanig ander papier, waaruit de Commissie het vereischte te weten kan blijken.

Zullende zij tot zich zelven te wijten hebben, wanneer door de niet erlanging der gevraagde illustratien, eenig Gebouw of Erf soms hooger dan het bestaand huur-Contract aangeslagen mogt worden.

Paramaribo, den 27 October 1842.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,

A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

(32978) De Exploiteurs bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 28sten October 1842, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Joden Breêstraat*, 1e. C. No. 10 N. W.; aankomende A. W. WHITE.

Paramaribo, den 22 October 1842.

R. GOLDENSTEDE,
Exploiteur.

De *Commissie van Onderwijs* roept al degenen op, die zich met verzoekschriften om *gratis Onderwijs* tot haar hebben gewend, op dewelke nog niet is gedisponeerd, om op aanstaanden Donderdag en Vrijdag, des voormiddags van 7 tot 11 ure, zich te vervoegen bij haar Medelid

BATENBERG.

Paramaribo, den 24 October 1842.

*** * Vendu:**

HEDEN MORGEN om 9 uren, ten Pakhuize van de Heeren BOYD MAC DONALD & Co. (32982)

(32922) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN en PLANKEN.

Gebroeders Buhk

hebben per de laatst gearriveerde Noord-Amerikaansche Schepen ontvangen en zijn hun te bekomen:

Nieuwe BAKKELJAUW in okshoofden, HARING, s. f. BLOM, TABAK, SPERMACETIE KAARSEN en OLIE.

Voorts nog voorradig:

P. P. en W. P. PLANKEN, ZOUT, ZEEP, KAARSEN, Lijn-, Patent- en Zoet OLIE, VERFWAREN, VELDGEREEDSCHAPPEN, SPIJKERS in soorten en andere IJZERWAREN, NEGERPIJPEN, TOUWWERK, PIK en TEER, BREEUWWERK, SUIKERKAAK, SUIKERVATEN HOEPELS, IJZERBANDEN voor SCHUIMVATEN, KOFFIJWANNEN, SCHRIJF- en POSTPAPIER, HENNIP voor *Stoomwerktuigen*, MOLENSMEER, ZEILDOEK, KATOENZAKKENDOEK, KOFFIJZAKKEN en andere PLANTAGIEBEHOEFTEN.

Alsmede

St. JULIEN MEDOC WIJN in okshoofden, RHIJN WIJN in kisten, en de MADERA WIJN in hele pijpen en bij de ½ flesschen (32965)

Kegel-Gezelschap.

DE VRIENDENKRING.

(32968) Het *ALGEMEENE VERGADERING* op Vrijdag den 28sten dezer des avonds ten 7 ure.

Paramaribo, den 26 October 1842.

De Secretaris,

C. M A Y.

Mengelingen.

DE GEWAANDE KOOPMAN EN BANKIER.

Twee aanzienlijke personen (wij noemen ze hier dus dewijl zij het noodige geld hadden, om dat geen te doen, wat hier van hen verhaald zal worden; trouwens hun schat bedroeg bijkans vijfentwintig of dertig duizend Livres) kwamen als vreemdelingen te Parijs wonen. De een huurde een groot huis in de voorstad Saint-Germain, en nam koets en paarden uit een der voornaamste herbergen. De ander deed hetzelfde in eene andere voorstad; want het was noodig voor hen, zoo ver mogelijk, van elkander verwijderd te wezen. Hij, die zich in de andere voorstad ophield speelde den Duitscher; hij gaf zich uit voor eenen Koopman, die in de groote Stad Parijs veel geld kwam besteden tot het aankoopen van allerlei soorten van koopwaren, welke hij te minste van Frankfort in Duitschland wilde brengen. Hij hoorde alle boetbroeders op, die hij maar zag; meer dan twintig duizend Livres bestreedde hij aan gouden, zijden en wollen stoffen, kostoorhoeden, kanten, edelgesteenten, zilver- en goudwerk, horologien, diamanten, linten en waaijers, en in het algemeen aan alles, wat hij wilde doen gelooven, tot zijn groot voordeel op de Frankforter mis te zullen brengen. Al het geen hij kocht, betaalde hij met gereed geld en schoone Pistoletten, die hem niet meer gelden dan zeven Livres en vier sous, immer onder kooplieden op de beurs, wel voor zeven Livres en zes sous doorgingen. Hij maakte de koopwaren schier voor denzelfden prijs, als men hem die aanbood, als iemand die zeer wel bij zinnen zelven wist, dat hij er niets voor betalen zou. Wanneer de koop gesloten was, betaalde hij alles in Pistoletten, maar gaf er tegen de Liv. 6 sous tegelijk, dat zij hem zelven zoo veel kostten de kooplieden, die hunne rekening wel op andere wijze bij hem vonden, bekommerden zich zeer weinig om deze twee sous op elk Pistolet dewijl zij, bij den verkoop hunner waren, op elke deuer meer dan dertig stuivers winsts heenkroon toe, wonnen. Telkens wanneer bij hunne bij den vreemdeling opgeblazen magt hebben hier deze Pistoletten van hem ontvangen voor den zuiveren prijs, als waarvoor hij ze uitgaf, zeide hij, dat zij dit in Parijs waardig waren; het is mijne eigene schuld, dat ik geen ander geld van hen genomen heb; — het is niet billijk dat ik er op zouden verliezen, even zoo min als ik, toen dat zij mij dingen te goeder trouw kochten, zonder eenig bedrog te gebruiken, die door Pistoletten van mij ontvangen hebben. Kunnen wij ook in't eerste van mijn vreemd koopmansgoed niet zien, alle kooplieden zijn niet gelijk. Dan kunnen het wel bemerken, dat ik het ergste, dat wij er bij kunnen lijden, in het verlies van twee sous op elken Pistolet, die wij aan den ontvanger schuld zijn, op onze eigene winsten hunner beoefj zoo kunnen krijgen is het nog beter: zoo dat zij allen een bruiloftmaal van het gewaande Koopman, en bij zijnen Bankier aanstonds gaan verspelen, om dat vreemde bij dien, die gelijk hij gezegd hebben, zich in de voorstad Saint-Germain ophield. Dezen kwamen zij allen, de den na den ander opzoeken, om ander geld te ontvangen, en gerne twee sous op elke Pistolet te verlieren: de gewaande Bankier stelde hen allen tot den volgenden dag uit, zeggende, dat hij den anderen geld moest ontvangen. Ondertusschen tijd rekende deze gewaande Duitsche Koopman, die nu van koopgedrocht volkomelijk voorzien was, met zijnen Hoopen af en ligtte de hielen. Den anderen dags 's morgens vroeg kwamen de kooplieden weder bij hem terug, die hen bescheiden had; zij wachtten tot hij gekleed en in staat ware, om hen te spreken. Hij liet hen allen binnen komen en vroeg hun, welk geld zij van hunnen Correspondent ontvangen hadden. Eerst brengt hier mijne in de een honderd Pistolen, de ander vijftig, deze zestig, gene twee honderd, totdat de Bankier de namen dergenen, die hem dit geld terug brogten, en de som, die zij hem in handen gaven, deed boeken. Dit van allen gedaan zijnde, vraagde hij, of zij niet meer hadden? en ziende, dat hij genoeg zijne rekening had, zeide hij hun: »mijne Heeren! ik ben zeer verblijd, mijn geld weder terug te krijgen, hij, die u naar mij gezonden heeft, is een bedrieger, wien ik al dit geld geleend heb, op aanbeveling van een mijner vrienden, van wien hij mij brieven heeft gebragt onder een groote koopmansnaam; ik nemen wij de Pistoletten alleen tot dien prijs aan, en dus is hij een zot, mij die terug te zenden, dewijl ik geen dan mijnen interest van hem neem; — ga hem van mijnentwege dit berigt doen, en

verzeker hem, dat hij nimmer een penning weer van mij zal hebben." De Kooplieden wilden gerucht maken, maar de gewaande Bankier zeide hun: »ga uwe koopwaren terug halen, ik zal u allen een schriftelijk bewijs geven, dat ik mijn geld terug heb, en langs dien weg door hem voldaan ben." De bedrogene Kooplieden op het oogenblik niets anders kunnende doen, kwamen overeen, om op staande voet den Duitschen Koopman in de andere voorstad te gaan opzoeken, doch — die was reeds vertrokken. De Bankier uit de voorstad Saint-Germain rekende intusschen spoedig met zijnen waard af, pakte zijn goed en zocht zijnen gezel op, ter plaatse, waar zij elkander bescheiden hadden, en de beide schelmen gingen, in plaats van naar Frankfort, de goederen der arme Kooplieden verkoopen, die, voor een weinig interest meer, alle door deze beide schurken bedrogen waren.

Onlangs ging zeker persoon te Parijs, met zijne huisvrouw naar eenen kleederenverhuurder en huurde haar voor eene geringe somme gelds een zeer schoon Dameskleed voor een paar dagen. De vrouw, in dezer voege gekleed zijnde, geleidde hij haar naar eenen rijtuigvermaarder, in de voorstad Saint-Germain, mocht de fraaiste koets uit en den best gekleeden koetsier, om haar naar het Paleis, van het Paleis naar de straat Aubry-Boucher, en van daar naar Saint-Mederie te brengen; hij betaalde de huur van de koets; zijne vrouw alleen klom in dezelve; deed zich vooreerst naar het Paleis brengen, en aldaar eens rond gereden zijnde, klom zij af voor de deur tegen over de kerk Saint-Barthelemy; hier zag zij eene menigte Lakeijen te huur, koos eenen zeer welgemaakten uit, wiens kleed de kleur van den overrok des Koetsiers evenaarde, gaarde hem, nam hem met zich, deed hem achter op de koets klimmen en liet zich in deze voege naar de straat Aubry Boucher rijden. Daar stil bij af bij eenen Koopman in kanten, die, haar houdende voor het geen zij niet was, haar met zeer veel eerbiedigheid ontving. Zij vroeg hem, om zijne beste Gemeene kanten te zien. De koopman ontplooide voor haar de beste en duurste kanten, welke hij in zijnen winkel had. De Dame eenige uitgekozen hebbende, kwamen zij spoedig in den prijs van vijftien honderd Livres overeen. Nu zeide de dame tot den koopman: »mijn Heer! steek deze kanten bij u en klim in mijne koets, om met mij te rijden en uw geld te ontvangen; ik woon niet verder dan in de straat de la Verrerie." De Koopman geloofde deze schijnbaar welmeenende taal der Dame klaar zijnen mantel om, steekt zijn kantwerk bij zich, en klimt met haar in de koets. De Dame belastte den Koetsier bij het klooster Saint-Mederie stil te houden, zeggende aan den Koopman, alvaar eens tabbi te hebben, aan wie zij haren koop wilde laten zien. De Koetsier voor het gezegde klooster stilhoudende, zeide de Dame tot den koopman: »Mijn Heer! geef mij uw kantwerk, ik zal het mijne niet eens toonen; blijft gij ondertusschen maar in de koets, want ik zal dadelijk uit het klooster terug keeren." De Koopman, zich van zijne, maar zeer wel verzekerd houdende, daar zij toch borg en panden had, die hem daar voor waarborgden, bleef in de koets, terwijl de Dame een anaar straatje wist te bereiken en langs hetzelve uit de kast ontsnapte. Ondertusschen zat onze koopman steeds gerust in de koets de terugkomst der Dame afwachtende. Na in dezer voege een, twee, ja drie uren in het grootste ongeduld te hebben doorgebragt en pijnlijk ziende, dat zij niet terug kwam, vroeg hij den Koetsier: »hoe zijne huisvrouw heette?" »De verhuurster der koets?" hoog deze. »Neen! Neen! zeide de koopman, de Dame die gij hier gebragt hebt." »Mijn Heer!" hernam de koetsier, »ik ken haar niet; zij kwam dezen morgen de koets huren en heeft het huurgeld betaald." Na vroeg de koopman verwonderd aan den koetsier: »ken niet, zeg mij toch, hoe uwe meesteres heet?" waarop de koetsier antwoordde: »Mijn meester ik lig hun niets na; want zij heeft mij eerst heden middag op het Paleis gehuurd, en mij slechts vijftien sous voor mijn middagmaal gegeven." »Wat is dat?" herhaalde de koopman zeer ontsteld, »gij kent ze geen van beiden?" »Neen! ik bezweer het u zoo!" de Koetsier en de Lakeije gelijk uit. »Ach!" zeide de Koopman, »zie daar mijne Gemeene kant verloren!" En hij had wel reden dit te zeggen; want hij vernam verder niets meer van de Dame en keerde zeer bedroefd naar zijne woning terug. De Koetsier reed zijne koets weder naar zijn huis, en de Lakei begaf zich op nieuw naar het Paleis, om eenen anderen meester of meesteresse te zoeken.

Een jong Amptenaar, kwam in de bekende straat, de Dowingstreet te Londen, en verzocht in het huis van zekeren Heer Gwinnel, een der aldaar te huur staanderkamers, die goed gemeubileerd waren, eens te mogen zien. Men wees hem eene reeks kamers, die hem zeer wel aanstonden. De ligging der straat, zeide, hij, was voor hem juist geschikt, dewijl hij, zoo dikwijls gij zich te Londen ophield, in het krijgsambt met zijne Koninklijke Hoogheid, den Hertog van Jork zaken had af te doen. De Heer Gwinnel verzocht, als naar gewoonte, dat hij hem iemand zou noemen, bij wien hij bekend was; dewijl men te Londen niet gaarne geheel vreemde lieden in huis nam. »Zeer gaarne," antwoordde hij, »schrijf slechts, aan Kapitein E.....a, op het Koffijhuis bij Spring-Cardens, en gij zult aanstonds aan alles voldaan worden." De Huisheer schreef. Men antwoordde hem, dat de Heer S....r een man van vermogen was, zeer eerlijk en van den besten naam, dat elk huis, waar hij zijnen intrek nam, zich gelukkig kon schatten, hem als huurder te hebben. Gwinnel voedde nu geene de minste achterdocht, en de Heer S....r betrok zijne kamer. Toen hij omtrent veertien dagen in huis was geweest, zeide hij, dat hij gaarne zijnen vriend, Kapitein E.....a, die zoo lotterijk van hem gesproken had, eens ten avondeten wilde noodigen, en verzocht daarom aan Mevrouw Gwinnel, de huisvrouw, hem eene schenktafel met het daartoe behoorende zilvergoed te willen leenen, dewijl zijne vriend een man was, die alles gaarne op eenen hoogen voet zag. Hij zou het avondeten in een naburig Koffijhuis bestellen. De vrouw des huizes toonde zich bereidwillig daartoe en gaf haar gansche zilvergoed. Dit behaagde hem boven mate; maar Kapitein F.....a, voegde bij er bij, kon den porter niet dan uit eenen zilveren beker drinken; wanneer er een dergelijke te bekomen ware, dan zou het gansche werk gekroond zijn; hem zelf ware het onmogelijk dit uit gewone bekers te drinken. Het speet Juffrouw Gwinnel, dat zij den Heer daarmede niet konde opwachten, maar zij had, zeide hij, eene bierbroeg van Chineesch porceleln, die tot zijnen dienst was. »Welnu," antwoordde de Heer S....r, »men moest zich daarmede behelpen. Hij zou nog eens naar het Koffijhuis gaan, en de lieden aansporen, om het eten spoedig in gereedheid te brengen." Niet lang hierna bevonden men hem ten huize uitgaan, en dewijl hij niet spoedig weder terugkwam, zoo als men verwacht had, ging Juffrouw Gwinnel naar zijne kamer en zag tot haar verbazing, dat haar huurling al het zilvergoed medegenomen hield. Het vermoeden rees open, waaruit zijn besloot, dat hij eenige stukken aan zijnen medeplichtigen moest toegeworpen hebben. Men verzuimde niet, dezelve oogenblikkelijk aan de Politie kennis te geven; en weinige dagen daarna werd de brave Heer in een Koffijhuis in Westminster, nog zijde bed liggende, gegrepen. Voor den Politiemeester bekende hij in den beginne alles, en gedreigd zijnde, alsnog ontdekkingen te doen, die hem zeer ten voordeele zouden strekken, zeide hij, dat hij zich niet anders dan zeer gelijnd zijn, dewijl hij zelf op het Koffijhuis geschreven had, alwaar hij zich Kapitein E.....a, noemde.

Te Parijs was een benoemde Zandverkooper, Villemorin Andrieux genaamd, eenigen tijd lang met zekeren Heer Petit in Compagnieschap. Na dat deze Compagnieschap geeindigd was, liet Petit zijnen eigen naam en vrij kleine letters op zijn Waren-Magazijn zetten en voegde er in hetzelfde kleine schrift bij: voorwelig Compagnon van — doch nu verder in veel grootere letters: Villemorin-Andrieux, zoo dat iemand, die dit Magazijn voor het eerst zag en dit opschrift niet naauwkeuriger onderzocht, enkel den naam van Villemorin-Andrieux las. Daar Petit in zijn opschrift niets onwaars zeide, zoo kon Villemorin hem niet aanklagen, maar meest er zich mede over gevoegen, om van tijd tot tijd in de openlijke dagbladen opmerkzaam daarop te maken.

Terwijl de heer Boyle op zijn slot in Ierland was, verloonde zich een man aan den ingang van hetzelve, die verzocht, hem te spreken. De bediende antwoordde, dat zijn meester geene gelegenheid had, maar toen de onbekende er op aandrong en aan den bediende had gezegd, dat hij zijnen meester zaken van gewigt had bekend te maken, werd hij eindelijk in een kabinet geleid, waarvan hij de deur zorgvuldig sloot. Nu sprak hij den heer Boyle in dezer voege aan: »*Mijnheer! ik heb u zaken van het uiterste aanbelang bekend te maken, maar die nogtans de strengste geheimhouding vereischen.*" De heer Boyle antwoordde hem die op zijn woord van eer te beloven. »*Mijnheer!*" vervolgde de onbekende, »*ik zal niet gerust zijn, voor gij mij zult bij den Bijbel, als Gods woord, belooft hebt*," en op staande voet een bijbeltje uit zijnen zak hebbende gehaald, zwoer den heer Boyle den eed, dien men van hem vergde. »Nu," ging onze schijnheiligs schelm voort, »*zult gij mijn geheim weten, gij zijt mij 800 guinjen schuldig, geef ze mij op staande voet, of gij zijt een man des doods*," en hierop eene geladene Pistool uit den zak trekkende, ontving hij van den verschrikten Boyle de begeerde. De man streek het geld gerust naar zich, maakte eene eerbiedige buiging, en, den heer Boyle nog eens den eed, bij welken hij zich tot geheimhoudig verbonden had, herinnerende, vertrok hij. De eerlijke, maar zwakke Boyle, heeft den eed ook trouw gehouden, en niet dan na zijner dood vernam men dit geval uit zijne papieren waarin hij het had aangeteekend.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip Jacoba Maarina, Kapt. G. van Medevoort. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — SLUIT ULTIMO OCTOBER.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Christina, Kapt. W. C. Ran. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Galjootschip West-Indien. Adres bij Gebr. Reijns.

Het gekoperd Kofschip Hillegonda Ida, Kap. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Aurora, Kapt. A. W. Eickelberg. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit prima November.

Het gekoperd kofschip Concordia, Kapt. B. J. Wijgers. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd driemast Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. H. van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée.

* * *

Het gekoperd tweedeks Brikschip Heppens, Kapt. G. D. Swart. — Adres bij Gebroeders Benfin. — Sluit November.

Het gekoperd tweedeks Barkschip de Goede Vrede, Kapt. C. Zaal. — Adres bij H. Degenhard.

Het Nederlandsch Kofschip Harlingen, Kapt. J. J. Dijk. — Adres bij M. Abrahams.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.